

Proti výroku, že k rozhodování o sporných nárocích na odškodné ve smyslu úraz. zák. příslušný jest jedině rozhodčí soud úrazovny, stížnost námitek neuvádí. Dovojuje však, že bylo povinností úřadů správních zrušiti výměr úrazové pojišťovny, pokud jim st-li udělila poučení, že může se z výměru toho odvolati k zsp-é.

Ani v tom nemohl soud dáti stížnosti za pravdu. Pokud onen výměr obsahoval výrok, že podnik, v němž st-l byl zaměstnán, nebyl v době úrazu podroben pojistné povinnosti podle zák. úraz., nemohl býti st-l oním poučením nijak zkrácen ve svých právech již proto, poněvadž, jak svrchu bylo vyloženo, při řešení této otázky vůbec práva k podávání opravných prostředků nemá. — Pokud pak oním výměrem pojišťovna odepřela st-li odškodné, jehož se domáhal, poskytuje mu § 38 úraz. zák. podle jasného znění jediný právní prostředek, totiž žalobu na rozhodčí soud. Tento soud byl by také povolán k eventuální žalobě posouditi, byla-li podána v zákonné lhůtě a tudíž také, lze-li nějaké právní důsledky a jaké vyvoditi pro posuzování včasnosti žaloby z toho, že úrazovna odepírajíc nárok na odškodné, nesprávně udala, jakým prostředkem právním se st-l proti odepření tomu má brániti. Domáhati se nápravy v tom směru postupem instancí správních jest st-li předpisem cit. § 38 zabráněno. Při tom netřeba řešiti otázku, zda by snad úřady správní mohly mocí dozorčího práva předpisem § 48 jim vyhrazeného zjednati nápravu, již se st-l domáhá, neboť na výkon dozorčího práva podle stálé judikatury nějaký subjektivní právní nárok, jenž by u tohoto soudu mohl býti uplatňován, nikomu, tudíž ani st-li nepřísluší.

č. 3960.

Bytová péče: * Náhradní místnosti podle § 4 zák. č. 225/1922 může býti jen místnost, které dosud k účelům obývání nebylo používáno.

(Nález ze dne 29. září 1924 č. 19.873/23.)

V ě c: František K. proti zemské správě politické v Praze o přeměnu bytu v živnostenskou provozovnu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: St-li bylo postupem instančním odepřeno povolení, aby bytu ve svém domě č. — v K. o jednom pokoji a kuchyni, dosud obývaného Antoním B., upotřebil k účelům živnostenským, což v stížnosti naříká pro nezákonnost a vadné řízení.

Nss neshledal stížnost odůvodněnou.

Rozhodnutí zsp-é potvrzuje výměr I. stolice uvedené povolení odpirající, s poukazem na bytovou nouzi v K., mimo to ještě z důvodu, že byt, který st-l dosavadnímu nájemníkovi nabízí, nelze pokládati za byt náhradní ve smyslu zákona, poněvadž není náhradou za byt, který st-l chtěl zrušit, nýbrž byt tento byl a jest obýván. Použitím jeho za náhradní byt zmenšil by se tudíž počet bytů v obci.

St-l vytýká rozhodnutí tomu nezákonnost, ježto odporuje předpisu § 4, odst. 2 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. a poukazuje k tomu, že držitel bytu opatřil vhodný byt náhradní. Jest tedy stížnost založena zřejmě na názoru, že podmínce v onom předpisu stanovené jest vyho-

věno již tehdy, když žadatel poskytne tomu, jehož bytu hodlá použití k jiným účelům než obývacím, byt náhradní.

Názor ten nemohl soud uznati za správný. Zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. sleduje zřejmě účel, aby počet bytů a místností obytných v obci nebyl zmenšován (§§ 2 a 4) a aby místností takových pohotově jsoucích bylo využito k uhrazení bytové potřeby co možná největšího počtu osob (§§ 3 a 8). Zakazuje-li v § 4 používání bytů a jejich částí k jiným účelům než k bydlení, bez úředního povolení, nelze smysl zákazu toho spatřovati v tom, že by jím chtěl chrániti nájemníka určitého bytu — ochrana nájemníků jest předmětem norem jiných — nýbrž jediné právě v snaze, aby byty — místnosti obytné účelům obytným věnované — nebyly účelům těm odnímány.

Jestliže pak připouští, aby použití místností takových pro účely jiné bylo povoleno — mimo případy jiné v § 4/2 uvedené — také tenkrát, opatří-li žadatel náhradní místnosti k obývání způsobilé, sluší ustanovení toto se zřetelem k oné všeobecné tendenci zákona vykládati tak, že podmínkou povolení jest, aby žadatel poskytl náhradu nikoli určitému jednotlivému nájemníku, jehož bytu jinak chce použití, nýbrž náhradu za to, co zamýšlenou přeměnou všeobecné potřebě bytové v obci se odnímá tak, aby počet místností, jež jsou pro obývání k dispozici, nebyl přeměnou zmenšen. Nelze tedy podmínku onu pokládati za splněnu, jestliže žadatel nájemníku, jehož bytu hodlá jinak použití, zjedná jiný byt, který již před přeměnou potřebě bytové sloužil. — — —

č. 3961.

Horní právo. — Bratrské pokladny: * Za příspěvky k účelům ústředního zaopatřovacího fondu bratrských pokladen ve smyslu § 9 zák. č. 608/1919 ručí spoluvlastníci dolů rukou společnou a nerozdílnou.

(Nález ze dne 29. září 1924 č. 16.489).

V ě c: Jan T. v Praze proti zemské správě politické v Praze o příspěvek k úhradě mimořádných přídavků k zaopatřovacím platům členů bratrským pokladen.

V ý r o k: S t í ť n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem ústř. zaopatřovacího fondu bratrských pokladen v Praze z 11. března 1922 byly st-li za kamenouhelný důl Jan a Josefina v základě zák. z 29. října 1919 č. 608 Sb. a prov. nař. z 18. května 1920 č. 357 Sb. za období 1920/II—1921/II předepsány doplatky 8748 K 77 h kromě 4% úroků z částky 8455 K 05 h od 12. března 1922 s tím, že stejně znějící výměr byl současně zaslán společníkům Františku K. a Frant. B.

V námitkách k zsp-é uplatňoval st-l, že podle horní knihy patří st-li $\frac{5}{16}$ dolů Jan a Josefina, a nejde o žádnou veřejnou společnost, nýbrž o spolumajitele dolů a že st-l jest povinen platiti toliko $\frac{5}{16}$ společných příspěvků.

Námitkám těmto zsp v dohodě s báňským hejtmanstvím v Praze nevyhověla s odůvodněním, že počet podílů jest rozhodným jediné v po-